

And you asked me to dance
But I said, 'dancing is a dangerous game'

'COWBOY LIKE ME' – TAYLOR SWIFT

Dit boek bevat enkele triggers. Deze staan vermeld op pagina 317

ISBN 978 90 00 39182 0
ISBN 978 90 00 39183 7 (e-book)
NUR 285/343

© 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum

Tekst: Audrey Adelin
Omslagillustratie en -ontwerp: Iris van den Akker
Foto pagina 318: © Elise Gaeremynck
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor iedereen die moest leren hoe liefde werkt
(en hoe het niet werkt)

‘Eindelijk (soort van) vakantie

‘Eind juni

HOOFDSTUK 1

‘Het plantenkerkhof

Ik haat dit boek zo erg.

Ik haat het meer dan chips met ketchupsmaak, en dat wil veel zeggen.

Al twintig minuten staar ik naar de lege pagina van het hoofdstuk dat al af zou moeten zijn. Als het kon, zou het hoofdstuk naar me lachen: ‘Haha, Cece. Je zou ten eerste je haar moeten bijkleuren, want ik kan geen minuut langer naar die uitgroei kijken. En als je dat gedaan hebt, kom gewoon niet meer terug. Ik heb je al heel lang geleden gezegd dat de liefde dood is, maar daar wilde je niets van weten. Eigen schuld, dikke –’

Met een kreun klap ik mijn laptop dicht en weersta de drang om hem uit het raam te smijten. Als ik meer geld had, dan had ik het zeker gedaan.

Nog iets voor op mijn haatlijstje: rijke mensen die zonder nadenken hun laptop kunnen wegslijten, als ze dat zouden willen.

Ik rol mijn bureaustoel gefrustreerd naar achteren, maar een van de wieltjes loopt vast onder een t-shirt van Abdil dat ik nog niet in de vuilnisbak heb gegooit. Gefrustreerd trek ik eraan, maar het shirt scheurt en een stuk stof blijft achter het wiel hangen. Ik schreeuw het bijna uit als ik moet opstaan om het in de overvolle prullenbak te dumpen. Het shirt blijft even op de berg afval liggen, maar valt dan treiterend terug op de grond.

Een ogenblik lang wil ik de moeite doen om een vuilniszak te ha-

len en Abdil voor altijd uit mijn kamer te wissen, maar dan valt mijn blik op mijn bed en weet ik dat dat nooit zal gebeuren. Ook al was ik mijn lakens vierhonderd keer, ik zal zijn geur nooit uit mijn hoofd kunnen verbannen.

Het helpt ook niet dat de idioot nog steeds mijn wasverzachter gebruikt.

Fuck mijn leven momenteel.

Zelfs schrijven lukt niet meer en mijn kamer is een kerkhof voor kleren en kruimels. Het pannenkoekenplantstekje dat ik van mijn huisgenoot Ada heb gekregen is ergens de afgelopen weken doodgegaan en ik heb het haar nog niet durven vertellen. Ik weet zeker dat Ada dan op de regenboogmat zou komen kotsen die ze me voor kerst cadeau gegeven heeft.

Lucie, mijn zusje, zou zeggen dat het nu niet meer erger kan.

Voordat ik echt iets door het raam kan smijten, wordt er zacht op mijn deur geklopt.

‘Hé,’ zegt Ada, haar stem gedempt. ‘Eet je weer mee vanavond?’

Het is beschamend hoe vaak ze me er al aan herinnerd heeft om te eten. Voor ik ging studeren moest ik dat altijd voor papa en Lucie doen.

Ik doe de deur maar een stukje open, want ik wil niet dat Ada de rotzooi (en het dode kindje van haar plant George) ziet. Haar steile haar hangt los op haar blote schouders. Haar zomerjurk met gigantische rozen en spaghettibandjes fleurt mij en de gang wat op.

‘Graag. Ik heb niet veel eten meer,’ zeg ik, als ik door de deuropening glip. Eigenlijk bestaat mijn voorraad enkel nog uit een zak chips en een pot appelmoes. ‘Ik ga morgen weer naar huis.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Eet maar met ons mee. Mara maakt woksotel.’

Ik grinnik. Mara maakt altijd te veel woksotel, want ze houdt van groenten en soms draait ze een beetje door.

Abdil en ik hebben in april nog geholpen om een tweepersoonsbed naar Ada’s kamer te brengen. Ik zou willen zeggen dat het met plezier was, maar de lattenbodem was loodzwaar en Abdil raakte steeds gefrustreerder omdat ik zijn aanwijzingen niet goed genoeg

opvolgde. Misschien was er toen al iets mis en maakte ik te veel grapjes over het bed en Ada’s nachtrust om het op te merken.

Ik schaam me dat mijn gedachten weer zo snel naar hem uitgaan en ik schaam me nog meer dat Mara de afgelopen tijd vaker voor drie dan voor twee personen heeft gekookt, maar dat zeg ik niet tegen Ada. Ze wil dan vast weer praten over Abdil en alles, en dat hoeft niet. Ik hou het dus bij ‘Dank je’.

Haar brede, zorgeloze glimlach past bij haar outfit. Ze straalt ook meer zorgeloosheid uit dan aan het begin van het academiejaar. Ze kent Mara nu al een paar maanden, maar ik zou niet durven zeggen dat het alleen door haar vriendin komt.

Beneden is de tafel al voor drie gedekt en staat Mara te dansen aan het fornuis. Ik weet niet hoe ze dat kan terwijl ze met een serie-moordenaarsmes wortels in minuscule stukjes snijdt. Ada slaat haar armen om Mara’s middel en fluistert ongetwijfeld iets zoetsappigs in haar oor.

Een paar weken geleden zou ik met mijn ogen gerold hebben en iets vreselijk beschamends gezegd hebben, maar nu haal ik stilzwijgend mijn laatste zak zoute chips en een kom uit de kast. Een van de scharnieren van het kastdeurtje is weg en ik kan het ding elk moment in mijn handen hebben.

De nieuwe keuken die onze huisbaas heeft besteld kan deze zomer niet snel genoeg komen. (Al is het vreselijk irritant dat we daarom hier een paar weken niet kunnen zijn.)

De zak chips zucht opgelucht als ik hem opentrek en ik kan me vreemd genoeg met hem identificeren als ik met een soortgelijke zucht aan de keukentafel ga zitten.

‘Jullie zijn een wandelende romcom,’ zeg ik knorrig als Ada Mara’s krullen voorzichtig in een knot draait.

Ik voel me meteen schuldig als Ada zich beschaamd omdraait. ‘Sorry.’

‘Gelukkig zijn jullie mijn favoriete romcom.’

Daar moet ze dan weer om lachen.

Ik doe mijn best, maar vandaag steekt hun verliefdheid me toch de ogen uit.

Abdil is gisteren naar huis vertrokken, ik hoorde hem zijn loodzware koffer van de trap sleuren. Gewoonlijk bracht hij eerst zijn koffer naar beneden en denderde dan weer naar boven om mijn kamer in te glippen.

Het is vreemd om eerst alles van elkaar te zijn en nu plots helemaal niets.

Ik veins een glimlach en knabbel op chipjes alsof ik niet aan tragedies, gefaalde toekomstplannen en dode planten denk. Mijn vingernagels boren halvemaantjes in mijn handpalm. De korte pijn helpt om alles naar een verre uithoek van mijn hoofd te duwen.

Ik schraap mijn keel en stuur het gesprek een heel andere kant op. 'Hoe gaat het trouwens met de voorbereiding voor de leesclub morgenmiddag?'

Ada's gezicht licht zo mogelijk nog meer op. Dat gebeurt altijd als we het over haar leesclub hebben.

'Ik heb het grootste deel van de vragen al voorbereid, maar het is de eerste keer dat we zo'n soort boek bespreken, dus...'

Ze haalt een karaf limonade met verse muntblaadjes uit de koelkast en schenkt de glazen vol. Ik bied haar wat chips aan en ze steekt er dankbaar een paar in haar mond.

'Zo'n soort boek? Wat moet ik me daarbij voorstellen?' vraag ik met oprechte vrolijkheid in mijn stem.

'Ken je die auteur, Cecelia Pan?'

Ik verslik me bijna in een chipje. Zo normaal mogelijk schud ik mijn hoofd.

'Waarschijnlijk niet,' gaat Ada verder. 'Mara heeft vorige maand haar eerste boek gelezen, *Het begon met jou*, en ze was op slag verliefd. Dus nu heeft ze het de hele leesclub laten lezen.'

'Niet dat jij dat erg vond,' zegt Mara grijnzend. Ze gooit de wortels in de wokpan. 'Je hebt dat boek in een dag uitgelezen en toen belde je me om -'

'Dat laatste detail hoeft niemand te weten,' zegt Ada met blozende wangen.

'Dat detail moet duidelijk iedereen weten,' zeg ik, al heb ik wel een idee waar dit naartoe gaat.

Ada schudt resoluut haar hoofd.

'Laten we het erop houden dat hoofdstuk zeventien heel inspirerend was.'

'Mara!' Ada verbergt haar gezicht achter haar handen. 'Je kan zulke dingen niet zeggen tegen Cece. Dat gebruikt ze later tegen me.'

Mara geeft me een speelse knipoog. Als ze niet zo perfect was voor Ada, zou ik haar zelf mee uitgevraagd hebben als ik haar ergens in Gent was tegengekomen. Maar dan denk ik terug aan de laatste keer dat ik gedatet heb met een meisje en dan herinner ik me weer waarom de liefde helemaal niet voor mij bestemd is. Léa Bounot staat net onder Abdil op het lijstje van Mensen Die Nu Meteen (Echt) Mogen Doodvallen.

'Ik beloof dat ik dat niet zal doen, maar ik kan je wel een paar heel goede pornosites aanraden voor meer inspiratie.'

Mara slaat giechelend haar armen om haar vriendin, die op haar beurt luid kreunt.

'Ik ben hier niet,' mompelt Ada. 'Ik wil nu van de wereld verdwijnen en -'

'Dat zou zonde zijn,' zeg ik. 'Dan kan je me niet meer vertellen wat je van de rest van het boek vond.'

Mara laat haar vriendin los en gaat weer achter het fornuis staan, want volgens mij beginnen haar wortels aan te branden. Ada haalt langzaam haar handen weg. Haar vernietigende, niet-lachende blik maakt mijn glimlach alleen maar groter.

'De rest van het boek was ook heel inspirerend,' zegt ze. 'Het gaat over een meisje dat al jaren geen contact meer heeft met haar ouders, en daardoor op liefdesvlak ook worstelt om diepgaande relaties aan te gaan, maar dan leert ze iemand kennen aan de universiteit. Ik dacht dat het enorm cliché ging zijn, maar het was eigenlijk bizar pijnlijk, maar toch hoopvol. En ja, sexy.'

'Heb je gehuild op het einde?'

'Natuurlijk.'

Ik knik goedkeurend. Dat was mijn bedoeling. 'Misschien moet ik het ook lezen.'

'Perfect om je eigen shit even te vergeten,' zegt ze.

Ik schiet er bijna van in de lach, want Ada gebruikt bijna nooit zulke vloekwoorden, maar ik kan haar geen ongelijk geven.

Er was een tijd waarin ik heel makkelijk afleiding vond in verhalen. Een tijd waarin ik het nodig had. Als je een gezin zoals het mijne hebt en je bent een boze tiener, dan schrijf je graag verhalen over mensen met grotere problemen en betere liefdesverhalen dan je zelf hebt.

Maar nu kan ik zelfs geen boek meer lezen.

Bijna elke zin link ik aan Abdil en dat is verschrikkelijk irritant. Boeken lijken momenteel meer op goedkope wijn. Het maakt je leven voor even beter, en zodra je een paar zinnen hebt gelezen krijg je barstende hoofdpijn omdat je beseft dat je leven sukt en er niets is wat het beter zou kunnen maken.

En toch zeg ik wat Ada van me verwacht: 'Dat zou ik misschien weleens kunnen gebruiken, ja.'

Ze humt medelevend en nipt van haar glas. 'Mara en ik zullen je vanaf maandag stalken met foto's van onze roadtrip door Schotland. Bereid je voor.'

'Ik kan niet wachten,' zeg ik, want ik heb een paar weken geleden Ada's planning gezien en ergens voelde ik toen al een steek van jaloezie. Abdil en ik hadden nog geen plannen voor de zomervakantie, en veel geld om lang weg te gaan had ik ook niet.

Mara gooit tempéblokjes in de pan en kijkt vluchtig over haar schouder. 'Ga jij eigenlijk op vakantie?'

Ik adem diep in en uit. Ik kan een verhaal verzinnen over een kampeertripje in de Ardennen (want misschien ga ik wel alleen, voilà), qualitytime met familie en werken in een restaurant aan het strand. Is snel verzonnen.

Alleen blijft er altijd een vieze smaak op mijn tong achter als ik lieg en het is verdorie moeilijk om te liegen tegen twee puppy's als Mara en Ada. Maar die bullshit is nodig, want:

1. Ik ben er goed in. Ik doe het al jaren. Het is een skill die ik later op mijn cv zou moeten zetten.
2. Ik kan ze moeilijk vertellen dat ik volgende week naar Ant-

werpen ga om twee weken met een debuutauteur samen te wonen voor een geniaal experiment van mijn uitgever om haar auteurs maximaal te steunen en inspireren in de hoop dat we aan het eind van de zomer ons manuscript kunnen indienen. (En gratis, mét zakgeld! Wie zegt daar nee tegen?)

3. En als ik punt twee zou vertellen, dan zou ik ook moeten bekennen dat ik Cecelia Pan ben, de auteur van *Het begon met jou*, en dat ik dat prachtige hoofdstuk zeventien geschreven heb. (Al zou ik er veel geld voor neerleggen om Ada's gezicht te zien.)

Mara zet niet veel later de pan op tafel. We blijven lang natafelen, totdat Mara geeuwt en vol afschuw naar de vaat kijkt. Ik stuur ze allebei naar boven, ook al wil Ada blijven om te helpen.

'Jullie koken, ik was af,' zeg ik kordaat.

Ada sputtert tegen, maar Mara duwt haar al snel in de richting van de trap. (Altijd de slimste van de twee.) Met te veel plakkerige zweetknuffels en zomerbeloftes zeggen we elkaar gedag.

Als de keuken weer stil is, zijn mijn gedachten dat niet.

Ik laat de gootsteen vollopen met schuimwater en ga aan het werk.

Het helpt (een beetje).